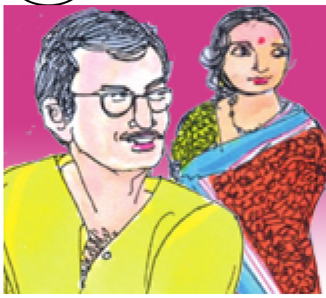

స్వాతి వాన కోసం

- పెబ్బిలి హైమావతి

(గత సంచిక తరువాయి)

హరిప్రసాద్ రిస్టు వాచీ తెచ్చి కూతురి చేతికి పెట్టి బుగ్గలు పుణికి ముద్దుపెట్టుకున్నాడు.

"మావయ్యా, మరి నాకో?" అంది రమ్య తన చేయి చాస్తూ అల్లరిగా.

"దానిలాగే వచ్చే ఏడు నువ్వు కూడా జిల్లా ఫస్ట్ వస్తే అప్పుడిస్తాడు మావయ్య వాచీ" అంది నవ్వుతూ.

"అదెలాగూ సాధిస్తుందిలే అక్కా. అందుకే అడ్వాన్స్‌గా తెచ్చాను, దానికి కూడా" అంటూ మరో వాచీ తీసి రమ్య చేతికి పెట్టాడు హరిప్రసాద్.

సాయంత్రం డిఈఓగారు అడిగినప్పుడు తన కూతురు ఏమాత్రం తడుముకోకుండా తాను ఐ.ఏ.ఎస్ అవ్వాలనుకుంటున్నట్లుగా చెప్పిన దగ్గరనుండీ అతడి మనసు మబ్బుల్లో తేలిపోతున్నట్లు వుంది. హారిక తెలివైనదీ, పట్టుదల కలది అని తెలుసు కానీ, తన చిట్టితల్లి మనసులో ఇంత బ్రహ్మాండమైన ఆశయం, కోరికా దాగి ఉన్నాయని అతడికి ఏమాత్రం తెలియదు ఇంతవరకూ. మాటలకందని ఆనందోద్వేగాలతో ఉక్కిరిబిక్కిరి అయిపోతున్నాడు. ప్రేమగా కూతుర్ని దగ్గరకు తీసుకుని హృదయానికి హత్తుకున్నాడు.

రామచంద్ర హారికను దగ్గరకు పిలిచి "ఇది నా బహుమతిరా" అంటూ తాను తెచ్చిన సెల్‌ఫోన్ హారిక చేతిలో పెట్టాడు.

కూతురి చేతిలో ఫోన్ చూసి తెల్లబోయాడు హరిప్రసాద్. "చిన్నపిల్ల ఎందుకు బావా, దానికి సెల్‌ఫోన్?" అన్నాడు వారిస్తున్నట్లుగా.

"ఉండనీయరా. మీ బావగారు సరదాపడి తెచ్చారు" అంది జానకి.

హారిక మెరుస్తున్న కళ్ళతో ఎంతో అపురూపంగా ఫోన్ వైపే చూస్తూండిపోయింది. రమ్య కూడా హారిక చేతిలోని ఫోన్ వంకే ఆసక్తిగా చూడసాగింది.

కూతురి కళ్ళల్లోని ఆసక్తిని గమనించి "ఏరా నీక్కూడా కావాలా ఫోను?" అన్నాడు రామచంద్ర నవ్వుతూ.

"ఎందుకులెండి నాన్నా. కావాలంటే మాత్రం ఇస్తారా? ఏమిటి? వచ్చే ఏడు హారికలా జిల్లా ఫస్ట్ తెచ్చుకుంటే ఇస్తామంటారు" అంది రమ్య తల్లివంక కినుకగా చూస్తూ.

"లేదురా, నీక్కూడా తెచ్చాను చూడు. మీ అమ్మే నీక్కూడా కొనమంది" అంటూ మరో ఫోన్ తీసి కూతురి చేతిలో పెట్టాడు రామచంద్ర.

ఫోన్ చూడడంతోనే రమ్య ముఖం ఆనందంతో వెలిగిపోయింది. "థేంక్స్ నాన్నా!" అంటూ ఎగిరి తల్లి బుగ్గమీద ముద్దు పెట్టుకుంది. ఒకేసారి ఇద్దరికీ థేంక్స్ చెప్తున్నట్లుగా. అందరూ మురిపెంగా రమ్య వైపు చూశారు.

భోజనాలు చేస్తూండగా హరిప్రసాద్ "రవీ, యశ్వంత్‌లు ఉంటే ఇంకా బాగుండేదక్కా" అన్నాడు.

"రవి వాడి ఫ్రెండ్ పెళ్ళికి తప్పనిసరిగా వెళ్ళాలని నీకు ముందే చెప్పాడు కదరా. అయినా వాడు లేడని నిష్ఠూరం ఆడుతున్నావు. ఇంక యశ్వంత్ సంగతి. వాడు వీసా కోసం తప్పక వెళ్ళాలని నీకూ తెలుసు. అయినా ఇక్కడ ఉన్నవాళ్ళందరూ నీకంటికి ఆనడం లేదేంట్రా. వాళ్ళ గూర్చి ఆలోచిస్తున్నావు?" అంది జానకి మందలింపుగా.

"అదికాదక్కా యశ్వంత్ ఎలాగూ దూరంగానే ఉన్నాడు. కనీసం రవైనా ఉంటే బాగుండును అని అలా అన్నాను" అంటూ నవ్వాడు.

"పోన్లే జానకీ, వాడి చాదస్తం వాడిది. ఏం మాట్లాడకు" అంటూ నవ్వాడు రామచంద్ర, అతడి మనసును అర్థం చేసుకున్నట్లుగా.

హారిక ఇంటర్‌లో ఏ గ్రూపు తీసుకుంటే బాగుంటుంది అనే చర్చ వచ్చింది.

"మీరే చెప్పండి మావయ్యా. ఏ గ్రూపు తీసుకోను?" అని అడిగింది హారిక ఉత్సాహంగా.

"హెచ్.ఈ.సీ తీసుకోమ్మా. అదైతే నీవనుకున్న గమ్యం చేరేందుకు అనుకూలంగా ఉంటుంది" అన్నాడు రామచంద్ర.

చదువంటే ఎంతో ఇష్టం గల జానకి తాను కూడా ఆ చర్చలో ఉత్సాహంగా పాలు పంచుకుంది.

"అవును హారికా, హెచ్.ఈ.సీ తీసుకో" అంది జానకి. తమ కళ్ళముందు పుట్టిన ఈ చిన్నారి ఆశలు తప్పక నెరవేరాలి అన్నట్లుగా.

"అవునే హారికా, మనిద్దరం ఇలా విడిపోతున్నామేంటే. నువ్వు కాలేజీకి, నేను స్కూల్‌కి అమ్మో, నువ్వు లేకుండా నేను స్కూల్‌కి ఎలా వెళ్ళాలే?" అంది రమ్య దిగులుగా.

"ఛ, అలా అని ఎందుకనుకుంటున్నావు? మనమెప్పుడూ కలిసే ఉంటాము. ఎందుకంటే స్నేహం అనేది ఇంద్రధనస్సులాంటిదట. అది రెండు హృదయాల మధ్యా వంతెనలా ఎప్పుడూ కలిపే ఉంచుతుందట. ఆ పైన ఈ ఫోన్ ఉండనే ఉంది కదా రోజూ మాట్లాడుకునేందుకు" అంటూ చేతిలో ఉన్న ఫోన్ వంక చూపించి నవ్వింది.

అంత చిన్నపిల్ల ఇంత గొప్ప భావాన్ని వ్యక్తం చేయడం చూసి రామచంద్ర విస్మయం చెందాడు. సందేహం లేదు. ఈ చిన్నారి తాను అనుకున్నది తప్పక సాధించి తీరుతుంది అనుకున్నాడు.

జానకి ఎంతో ఉత్సాహంగా ఎలా చదవాలో ఇంటర్‌నుండీ తాననుకున్న లక్ష్యాన్ని చేరుకునేందుకు ఎలా పునాది వేసుకోవాలో చెప్పసాగింది.

"అవునమ్మా! ఇక్కడ నుండి నీకు ప్రతి క్షణమూ అమూల్యమైనదే. న్యూస్ పేపరు రెగ్యులర్‌గా చదువుతూ కరెంట్ ఎఫైర్స్ గూర్చి ఒక అవగాహన ఏర్పరచుకోవాలి. మీ అత్త చెప్పినట్లు ముఖ్యమైన సంఘనలన్నీ తేదీలతో సహా నోట్ చేసి పెట్టుకుంటే రిఫరెన్సుకి బాగా పనికి వస్తుంది. అలాగే జనరల్ నాలెడ్జి బాగా డెవలప్ చేసుకోవాలి. సివిల్స్‌కి ప్రిపేర్ అవడం అనేది ఆషామాషీ విషయం కాదు. ఎప్పుడో డిగ్రీ అయ్యాక మొదలు పెడదాం అంటే కుదరదు. ఇప్పటినుండే తపస్సులా నీ కృషి ప్రారంభించాలి. జ్ఞాపకశక్తి బాగా పెరిగేందుకు రోజూ అరగంట పాటైనా మెడిటేషన్ చెయ్యి" అంటున్న రామచంద్రను మధ్యలోనే ఆపుతూ.. "చిన్నపిల్ల దానికి ఇప్పటినుండే మెడిటేషన్ అంటే ఏం తెలుస్తుంది బావా?" అన్నాడు హరిప్రసాద్.

"మెడిటేషన్ అనగానే ఆధ్యాత్మికం అనుకుంటున్నావు కదూ. అదొక్కటే కాదు. శ్వాస మీద ధ్యాస పెట్టడంవలన మెదడు చురుగ్గా పనిచేస్తుంది. ధారణాశక్తి పెరుగుతుంది. అది హారికకు ఫ్యూచర్‌లో ఎంతో ఉపయోగపడుతుంది హరీ" అన్నాడు రామచంద్ర.

తనకి మెడిటేషన్ చాలా ఉపయోగపడుతుందని మేనమామ చెప్పడంతోనే ఎంతో ఉత్సాహం కలిగింది హారికకు. "చేస్తాను మావయ్యా, మీరు చెప్పినట్లే మెడిటేషన్ చేస్తాను. కానీ ఎలా చెయ్యాలో నాకు రాదే" అంది కొంచెం నిరుత్సాహంగా.

"ఓ నాలుగు రోజులు మా ఇంటికి వచ్చి ఉంటే నీకూ, రమ్యకూ ఇద్దరికీ నేర్పుతాను" అన్నాడు రామచంద్ర.

కూతురి ఉత్సాహం చూసి హరిప్రసాద్ కూడా ఆనందపడిపోతూ "దీనిదంతా మా అక్కపోలికే బావా. చదువంటే ఆరోప్రాణం దీనికి" అన్నాడు కూతురి ముంగురులు ప్రేమగా సవరిస్తూ.

"ఏం లాభం? అంత ఆసక్తి ఉన్నదాన్ని తీసుకువెళ్ళి వంటింటి కుందేలును చేసి తన ఆశల్నీ, టేలంటునీ వృథా చేశాను నేను" అన్నాడు రాంచంద్ర బాధగా.

అది వింటూనే అతడి వైపు అభిమానంగా చుస్తూ "ఎందుకు బావా, అలా మాట్లాడుతున్నావు నువ్వీ రోజు.. నేనెప్పుడూ ఆ రకంగా అనుకోలేదు. డిగ్రీలు చదువుకు కొలబద్ద కాదని నా ఉద్దేశ్యం. నీ సాహచర్యంలో ఎన్నో నేర్చుకున్నాను. ఎంతో విజ్ఞానాన్ని సంపాదించాను. మాలతీ చందూర్‌గారు ఏ డిగ్రీలు చదివి అంత మేధావి అయ్యారు? ప్రపంచం అంతా ఆమెని ఎందుకలా ఆరాధించి గౌరవిస్తున్నారు? ఒకప్పుడు ఆంధ్రప్రభలోనూ, నిన్నా మొన్నటివరకూ స్వాతిలోనూ ఆమె ఇచ్చే జవాబుల వలన ఎంతో మంది ప్రభావితులై మంచి మంచి రచనలు చేసి సమాజానికి అందించారు. నీ దృష్టిలో డిగ్రీయే చదువుకు కొలబద్ద అయితే నేను కూడా ఎం.ఏ పాసయి ఈ రోజు జూనియర్ కాలేజీలో లెక్చరర్‌గా చేస్తున్నాను కదా. చాలదా?" అంది ఆరాటంగా భర్తవంక చూస్తూ.

అతడు తన చదువు గురించి ఇన్ని సంవత్సరాలుగా మనసులో బాధపడుతున్నాడనే భావన జానకిని స్థిమితంగా ఉండనివ్వలేదు.

అయినా రామచంద్ర భార్య వివరణతో సంతృప్తి పడలేదు. "ఎప్పుడు పూర్తిచేశావు. నలభై ఏళ్ళు వచ్చాకా?" అన్నాడు దిగులుగా.

"ఎప్పుడైతేనేం చేశాను కదా! అంతకు ముందు నేను నిర్వహించిన బాధ్యతలు తక్కువైనవా? భార్య పోస్టులో నిన్ను మెప్పించి సక్సెస్ అయ్యానా, లేదా? తల్లిలేని బాచీకి తల్లినై అతడి బాధ మురిపించాను చాలదా? మీ నాన్నగారు ఎన్నోసార్లు నాకు కూతురులేని లోటు జానకి తీర్చిందని నీతో అన్నారని చెప్పావు కదా నువ్వే. ఏ డిగ్రీలు ఇవ్వలేని సంతృప్తినీ, సంపదనూ అవన్నీ ఇచ్చాయి కద బావా నాకు. ఇంత ఆనందకరమైన సమయంలో లేనిపోని ఆలోచనలతో మనసు కలతపెట్టుకోకు బావా" అంది జానకి అనునయంగా.

"అవును బావా, అక్క చెప్పింది నూటికి నూరుపాళ్ళు నిజం. మనం ఇలా ఉంటే పిల్లలు చూడు, ఎలా బిక్కచచ్చిపోయారా?" అన్నాడు హరిప్రసాద్ వాతావరణాన్ని తేలిక పరిచే ఉద్దేశ్యంతో.

"సరే లేవోయ్, తానా అంటే తందానా అంటూ మీ అక్క మాటని నువ్వు సమర్థించనిదెప్పుడు?" అంటూ నవ్వాడు రామచంద్ర.

అతడి నవ్వు చూసి అందరి మనసులూ తేలికపడ్డాయి.

చూస్తుండగానే హారిక ఇంటర్ పూర్తిచేసి డిగ్రీలో జాయిన్ అయింది. రమ్య ఇంటర్ సెకండియర్‌లోకి వచ్చింది.

ఆదిశేషూ, పంకజాలు ఒకరి తర్వాత ఒకరు ఈలోకం నుండి నిష్క్రమించారు. తల్లిదండ్రుల ఎడబాటుతో దిక్కుతోచని పక్షిలా అల్లాడిపోతున్న హరిప్రసాద్‌ని జానకీ, రామచంద్రలు తల్లిదండ్రులై ఊరడించారు. ఆ పైన భాస్కర్ అనునయ వాక్యాలతో తిరిగి అతడిని మనుషుల్లో పడేలా చేసింది.

హారిక రామచంద్ర చెప్పినట్లే చాలా సీరియస్‌గా చదువుతోంది. ఏ చిన్న విశేషం కనిపించినా, దాన్ని కూలంకషంగా అధ్యయనం చేసి తన మెదడులో నిక్షిప్తం చేసుకుంటోంది. సుగుణ కూడా జానకితోపాటు హారికకు అవసరమైన సమాచారాన్ని సేకరించడంలో ఉత్సాహంగా పాలు పంచుకుంటోంది.

హారిక ఏ కాస్త సమయం చిక్కినా, మేనత్తగారింటికి వెళ్ళి రమ్యతో కాసేపు గడిపి రిలాక్స్ అవుతోంది. అదే సమయంలో చదువులో తన పురోగతి గూర్చి ఎప్పటికప్పుడు జానకితో చెపుతూ ఆమె సలహాలు తీసుకుంటోంది.

రమ్య తన స్నేహితురాలితో సరదాగా గడుపుతున్నప్పటికీ, ఆమె చదువుకి ఎటువంటి ఆటంకం లేకుండా చూసుకోసాగింది. ఆ పైన రవి కూతురు కావ్య ఆటపాటలతో ఎవరికీ పొద్దే తెలియడంలేదు.

ఆ రోజు ఆదివారం కావడంతో రమ్యతో కాసేపు గడిపి వద్దామని మేనత్తగారింటికి వెళ్ళింది హారిక.

ఆమెని చూస్తూనే "రావే హారికా, నీకోసమే చూస్తున్నాను. ఇంకా రాలేదేమిటా అని" అంది జానకి ఉత్సాహంగా.

"ఏమిటత్తా విశేషం?" అంది హారిక ఆసక్తిగా.

"విశేషమేమీ లేదులేవే. నిన్న హిందూలో ఓ ఆర్టికల్ పడింది. అది నువ్వు చూశావో, లేదోనని కట్ చేసి ఉంచాను" అంటూ పేపర్ కటింగ్ హారిక చేతికిచ్చింది జానకి.

సుప్రీం కోర్టు జడ్జీగా పనిచేసి రిటైరైన మార్కండేయ కట్జూగారు రాసిన ఆర్టికల్ అది.

"ఆయన ప్రెస్ కౌన్సిల్ ఆఫ్ ఇండియాకు ఛైర్ పర్సన్‌గా కూడా పనిచేశారు. ఇలాంటివన్నీ చదివితే నీకు మన దేశం గూర్చి సమగ్రమైఅన్ అవగాహన వస్తుందని మీ మావయ్య కూడా అన్నారు" అంది జానకి.

"అలాగా" అంటూ ఆ కటింగ్ తీసుకుని చదవసాగింది.

"వందల సంవత్సరాలు హిందూ ముస్లిమ్‌లు అన్నదమ్ముల్లా స్నేహంగా ఉండేవారు. ఒకరి పండుగల్లో ఒకరు ఉత్సాహంగా పాలు పంచుకునేవారు అని రాశారు. మొగలాయిలు మనదేశం మీదకి దండయాత్రకి వచ్చినప్పుడు మన దేవాలయాలను నాశనం చేసిన మాట వాస్తవమే. కానీ తర్వాత వచ్చిన పాలకులు మత సామరస్యాన్ని పాటించారు. వారిలో ప్రముఖంగా చెప్పుకోవలసిన వ్యక్తి అక్బర్ పాదుషా. అతడు హిందువులను గౌరవించడమే కాదు, సంబంధ బాంధవ్యాలు పెంచుకున్నాడు. హిందూ రాజకుమార్తెను తన పట్టపు రాణిని చేసుకున్నాడు. అశోకుడులాంటి పాలకుడు ప్రపంచంలో ఎక్కడాలేడని ప్రశంసించాడు. మంచి ఎక్కడున్నా అనుసరణీయమే అన్నాడు.

కానీ వ్యాపార నిమిత్తం మనదేశం వచ్చిన ఆంగ్లేయుల సంస్థానాల మధ్య, రాజుల మధ్య తగవులు పెట్టి, పెంచి పోషించి ఏదో పక్షానికి కొమ్ము కాసి వాళ్ళకి సాయం చేసినట్లు నటిస్తూనే మొత్తం మనదేశాన్ని కైవసం చేసుకున్నారు. 1857లో ప్రథమ స్వాతంత్ర్య సంగ్రామంలో బ్రిటిష్ పాలకులకు వ్యతిరేకంగా ఝాన్సీరాణి నాయకత్వాన హిందూ, ముస్లింలు కలిసి పోరాడారు. యుద్ధంలో విజయం సాధించలేకపోయినా, బ్రిటిష్ పాలకులను గడగడలాడించారు. వారి పాలన సుస్థిరంగా ఉండాలంటే, రెండు మతాల మధ్యా చిచ్చు పెట్టడం ఒకటే దారి అనుకున్నారు. అలా విభజించి పాలించు అనే పాలసీని వాళ్ళు మన దేశం విడిచి వెళ్ళేవరకూ అనుసరించారు.

రహస్యంగా పండిట్‌జీలను పిలిపించి, వాళ్ళకు పెద్ద మొత్తాల్లో ధనాన్ని ఇచ్చి హిందూ వేదికల మీద ముస్లింలు చెడ్డవారని, మన మతాన్నీ, దేవాలయాలను ధ్వంసం చేశారని వారు మన శత్రువులని ప్రచారం చేయమన్నారు. అలాగే మౌల్వీలను రహస్యంగా పిలిచి వారికీ డబ్బిచ్చి, హిందువులను అదేరకంగా విమర్శించమని చెప్పారు. ఆ పైన పాత పాఠ్యపుస్తకాలన్నిటినీ నాశనం చేసి ఒకరిపై ఒకరికి ద్వేషం కలిగేలా చరిత్ర పుస్తకాలు రాయించి ఉగ్గుపాలతో మనదేశ ప్రజానీకంలో అంత వైషమ్యాలను రంగరించి మనలో మనం కొట్టుకు చచ్చేలా చేశారు. చివరికి మన దేశాన్ని విడిచిపోతూ, దేశాన్ని రెండు ముక్కలు చేసి పోయారు. గతంలో సంస్థానాధీశులు పరస్పరం కొట్టుకు చచ్చినట్లే వీళ్ళు మతాల కోసం కొట్టుకు చచ్చి తిరిగి తమనే ఆశ్రయిస్తారు అనుకున్నారు.

వాళ్ళు ఆశించినట్లు యధాతథంగా జరగకపోయినా, ఆనాడు వారు వేసిన అగ్నికణం రగిలి రగిలి దావనంలా మారి ఈనాడు అరాచకం, ఉగ్రవాదం, బాంబు దాడుల రూపం తీసుకుంది.

వలస పాలకులుగా వచ్చిన వారు బ్రిటిష్‌వారు. దండయాత్రలతో మనదేశానికి వచ్చినాకూడా, మనతో మమేకమై సహజీవనం చేస్తున్నవారు ముస్లింలు. అసలు సర్వమతాలనూ సమానంగా చూడాలనేది మన రాజ్యాంగంలో ఆదేశిక సూత్రాల్లో పొందు

పరుచుకున్నాము. మతం అన్నది వ్యక్తిగతమైనదే తప్ప దానికి పాలనా యంత్రాంగంలో ఎలాంటి సంబంధం ఉండకూడదు అని రాసుకున్నాం. దాన్ని సరైన రీతిలో ఆచరిస్తే సెక్యులరిజం ఈజ్ ది ఓన్లీ పాలసీ, వుచ్ కెన్ హోల్డ్ అవర్ కంట్రీ టు గెదర్ అండ్ టేకిట్ టు ది పాత్ ఆఫ్ ప్రోస్పరిటీ అన్నారు రాజ్యాంగ రూపకర్త" అంటూ ముగించారు ఆయన.

"మొన్న ఉద్యోగ రీత్యా బెంగుళూరులో ఉన్న ఈశాన్యవాసులకు ఏం జరిగిందో నీకూ తెలుసు. అలా ఆయన రాసిన ఒకో విషయం చదువుతూంటే నాకు మతిపోయింది హారికా. అందులో విషయాలు కొన్ని నాకు తెలిసినా, ఎక్కువ భాగం తెలియనివేనమ్మా అందుకే అవన్నీ నీకు బాగా ఉపయోగపడతాయని మావయ్య అన్నారు" అంది జానకి.

"నిజమే అత్తా, చాలా బాగా రాశారు ఆయన. చరిత్రలో భూస్థాపితం అయిన విషయాలు ఆయన మూలంగా వెలుగు చూశాయి ఈరోజు" అంది హారిక.

మాటల మధ్యలో జానకి గుండె చేత్తో పట్టుకుని గోడకి చేరబడడం చూసి "ఏమిటత్తా, ఏమయింది?" అనడిగింది హారిక ఆదుర్దాగా.

"ఏమీలేదే, ఈ మధ్య గుండెల్లో కొద్దిగా నొప్పిగా అనిపిస్తోంది, అంతే" అంది జానకి మామూలుగా ఉండడానికి ప్రయత్నిస్తూ.

"అయ్యో మరైతే డాక్టర్ గారికి చూపించుకోవచ్చుకదా అత్తా" అంది హారిక కంగారుగా.

"అబ్బ, కంగారు పడకే, డాక్టర్ దగ్గరకు వెళితే ఆయన మజిల్ పెయిన్ అయివుంటుందని పెయిన్ కిల్లర్స్ రాసిచ్చారు. అవి వేసుకుంటున్నా. ఆ నొప్పి అలా అప్పుడప్పుడూ పలకరించి పోతోంది" అంది జానకి నవ్వడానికి ప్రయత్నిస్తూ.

"ఆయన సరిగా చూసి ఉండరత్తా. నువ్వు వెంటనే స్పెషలిస్టుకి చూపించుకుంటే మంచిది. చూడు ముఖమంతా ఎలా చెమటలు పోసేస్తోందో. ఉండు మామయ్యను పిలుచుకు వస్తాను" అంటూ లేచింది హారిక వెనకనుండి జానకి పిలుస్తున్నా వినిపించుకోకుండా హారిక చెప్పింది వింటూనే, రామచంద్ర ఆదుర్దాగా వచ్చాడక్కడికి. భార్య పరిస్థితి చూసి కంగారుగా రవిని పిలిచాడు. వెంటనే ఇద్దరూ కలిసి జానకిని హాస్పటల్‌కు తీసుకువెళ్ళారు.

నెలరోజుల క్రితం శంకర్రావు మరణం రామచంద్రని బాగా క్రుంగదీసింది. ఇప్పుడు అనుకోని ఈ విపత్తు అతడ్ని మరింత భాధకు గురిచేసింది. హారికా, రమ్యా, సుగుణా ఒకరికొకరు ధైర్యం చెప్పుకుంటూ గడిపారు. అక్కగారికి బాగోలేదని తెలిసి హరిప్రసాద్ పరుగుపరుగున హాస్పటల్‌కు వచ్చేశాడు.

జానకిని హాస్పటల్‌లో ఎడ్మిట్ చేసుకుని టెస్టులన్నీ చేసి బైపాస్ సర్జరీ చేయాలని తేల్చారు డాక్టర్స్.

అసలే జానకి షుగర్, బి.పిలతో బాధపడుతుంటే ఇప్పుడు ఇదొకటా తన ప్రాణానికి అనుకున్నాడు రామచంద్ర.

అసలే తమ్ముడు దూరమై దిగులుతో కృంగిపోతున్న అమ్మ ఈ ఆపరేషన్‌కి తట్టుకోగలదా?

మూలిగే నక్కమీద తాటిపండు పడ్డట్లు తాతయ్య జబ్బువలన పడిన బాధలు, ఖర్చులూ, ఆపైన ఆయన పోయిన బాధనుండి ఇంకా తేరుకోలేదు. ఇలాంటి సమయంలో ఇదేమిటి అమ్మకిలా అయింది అనుకున్నాడు రవి బాధగా.

తండ్రి, కొడుకులు ఇద్దరు ఒకరివైపు ఒకరు దిగులుగా చూసుకున్నారేగానీ, నోరు తెరిచి మాట్లాడేందుకు ఎవరికీ ధైర్యం చాలనేలేదు.

జానకిని రెండు రోజులు హాస్పటలలో ఉంచి తాత్కాలికంగా ట్రీట్‌మెంటు ఇచ్చి ఇంటికి పంపిస్తూ "ఎంత వీలైతే అంత తొందరగా ఈమెకు సర్జరీ చేయిస్తే మంచిది. లేకపోతే ప్రాణానికే ప్రమాదం. మేమిచ్చే మందులతో పాటు బలమైన పౌష్టికాహారాన్ని ప్వండి" అన్నారు డాక్టర్లు.

ఆపరేషన్ అనగానే మరింత ఢీలా పడిపోయింది జానకి. ఎవరెంత ధైర్యం చెప్పినా స్థిమిత పడలేదు ఆమె.

"చిన్నాడిని చూసి అప్పుడే నాలుగేళ్ళు అయిపోయింది. వాడిని చూడాలని నా మనసెంత తహ తహలాడుతోందో మీకూ తెలుసు. ఇన్నాళ్ళూ వాడి చదువు వంకతో వాడిని ఇక్కడికి రాకుండా చేసింది కమల. కనీసం మీ నాన్నగారు పోయినప్పుడైనా వస్తాడనుకుంటే ఇంటర్వ్యూ ఉందంటూ అప్పుడూ రాలేదు. ఇంకెప్పుడు వస్తాడు వాడు? అసలు నేను బ్రతికి ఉండగా వాడిని చూస్తానంటారా?" అని హృదయవిదారకంగా ఏడుస్తున్న భార్యని ఓదార్చేందుకు మాటలు దొరకలేదు రామచంద్రకు.

"వద్దు జానకీ, అలా మాట్లాడకు. నీకేం కాదు. నీ ప్రాణానికి నా ప్రాణం అడ్డేసి కాపాడుకుంటాను. ఇంతకాలం కష్టంలోనూ, సుఖంలోనూ నా తోడు నీడగా ఉన్న నువ్వు ఇప్పుడు అర్థాంతరంగా నన్ను విడిచి ఎక్కడికి వెళ్తావు? నీకు కావలసింది చిన్నాడిని చూడడమే కదా బాచీతో చెప్పి వాడిని ఇక్కడకు రప్పిస్తాను, సరేనా?" అన్నాడు రామచంద్ర అనునయంగా.

"ఎంత పిచ్చివాడివి బావా నువ్వు, మనం అడిగితే మాత్రం కమల వాడిని ఇక్కడకు పంపిస్తుందా? వాడి పెళ్ళి నా తమ్ముడి కూతురుతో చేయాలని ఎన్ని కలలు కన్నాను? అది ఇష్టం లేకే కదా కమల శశిని మనకి దూరం చేసింది. కమలతో చెప్పు బావా, అలాంటి ప్రయత్నం ఏదీ నేను చేయనని. ఒక్కసారంటే ఒక్కసారి వాడిని కళ్ళారా చూసుకుని, తిరిగి అక్కడికి పంపిచేస్తానని చెప్పు" అంది జానకి ప్రాధేయపడుతున్నట్లుగా అతడి వంక చూస్తూ.

ఒక పక్క శశికిరణ్‌ని కమల ఇక్కడకు పంపించదు అని చెప్తూనే తిరిగి పంపించమని అడగమంటూంది. తన మాట మీద తనకే నమ్మకం లేకపోయినా, ఏదో ఆశా, ఆతృతా ఆమెతో అలా మాట్లాడిస్తోంది.

రామచంద్ర ఎంతో ఓదార్చినా అదే మనోవేదన ఆమె ఆరోగ్యాన్ని మరింత క్షీణింప జేసింది. ఏ క్షణాన ఏం జరుగుతుందనే బెంగతో ఇంట్లో వాళ్ళందరూ ప్రాణాలు అరచేతిలో పెట్టుకుని తిరగసాగారు.

ఆపరేషన్‌కు తట్టుకునే శక్తి ఆమెకు లేకపోవడం వలన ఎప్పటికప్పుడు ఆపరేషన్‌ని వాయిదా వేయసాగారు.

రామచంద్ర ఎన్నో విధాలుగా భార్యను ఊరడించాలని ప్రయత్నించాడు. కానీ సాధ్యంకాలేదు. ఇంత సున్నితమైన మనసున్న భార్యకు బిడ్డను దూరంచేసి చాలా తప్పుచేశాను అని లోలోపలే బాధపడసాగాడు అతడు.

రవికి కూడా తల్లి మనోవేదనను ఎలా తీర్చాలో అర్థమయ్యేదికాదు.

"అమ్మా! నీ బాధ నేను అర్థం చేసుకోగలను. అయినా తమ్ముడొక్కడేనా నీ బిడ్డ? నేనూ, చెల్లీ కామా అమ్మా. మా ఇద్దరి కోసమైనా నీ మనసు కుదుటపరచుకోవాలి కదమ్మా. నువ్విలా మనోవేదనతో కృంగిపోతూ ఉంటే నీ ఆరోగ్యం ఏంకాను. నీకేదైనా అయితే మేమంతా ఏం కావాలమ్మా?" అంటుఉన్న రవిని మధ్యలోనే వారించింది జానకి."

"అంతమాట అనకు నాన్నా. మీరంతా చల్లగా ఉండాలి. నేనూ అనుకుంటూనే ఉంటాను. నేనిలా బాధపడడం, ఆలోచించడం సరైందికాదని. కానీ ఎంత ప్రయత్నించిన మనసును కంట్రోలు చేసుకోలేకపోతున్నాను. ఈ మధ్య నా ఆరోగ్యం పాడైన దగ్గర నుండీ తమ్ముడి మీద ఒకటే ధ్యాసగా ఉంది. వాడి పెళ్ళి కళ్ళారా చూడకుండా పోతానేమోనని దిగులుగా ఉంది నాకు" అంది జానకి చెమరించిన కళ్ళతో.

"ఛ, అవేం మాటలత్తయ్యా. మీరు నిండు నూరేళ్ళు చల్లగా ఉంటారు. శశి పెళ్ళి, రమ్య పెళ్ళి దగ్గరుండి జరిపిస్తారు. మన చిట్టి తల్లి కావ్య అచ్చట్లు, ముచ్చట్లు ఎవరు తీరుస్తారు చెప్పండి. మీరు కాక. ఆ పైన శశి పిల్లల్ని, రమ్య పిల్లల్ని చూడాలా, వద్దా? ఇవన్నీ వదిలేసి మీరెక్కడికి వెళ్తారనీ?" అంది సుగుణ ఆశాభావంగా జానకి చేతులను తన చేతుల్లోకి తీసుకుంటూ."

"అదికాదు సుగుణా. ఈ ఆపరేషన్ అయితే నేను బ్రతుకుతానో, లేదో?" అంది జానకి అనుమానంగా చూస్తూ.

అంతవరకూ వాళ్ళ సంభాషణ వింటూన్న రామచంద్ర "అయితే, అందుకేనా జానకి ఆపరేషన్ వద్దంటున్నావు? ఆపరేషన్ మానేసి పళ్ళబిగువున ఈ బాధను ఎన్నాళ్ళు భరిద్దామనుకుంటున్నావు? అసలు అది సాధ్యపడుతుందనే అనుకుంటున్నావా నువ్వు? ఎంతసేపూ దూరంగా ఉన్న చిన్నాడి గూర్చే ఆలోచిస్తావు కానీ, కళ్ళెదుట ఉన్న రమ్య గూర్చి ఆలోచించవెందుకని?

మగపిల్లలు వాళ్ళెలాగైనా బ్రతికేస్తారు. ఆడపిల్లకే తల్లి అవసరం ఎక్కువ ఉంటుంది. దాన్నేం చేసి పోదామనుకుంటున్నావు? అసలిదంతా సరే, ఈ వయసులో నన్ను.. నన్నేం చేసి.." ఆపైన మాట్లాడలేక టవల్ అడ్డం పెట్టుకుని అక్కడనుండి లేచాడు రామచంద్ర. రవి చప్పున తండ్రి భుజంమీద చేతులు వేసి "ఏమిటి నాన్నా, మీరు కూడా. అమ్మకి ధైర్యం చెప్పవలసింది పోయి మీరే ఇలా దిగులుపడితే ఎలా? మీరే ఇలా అయిపోతే మా పరిస్థితి ఏమిటి నాన్నా?" అన్నాడు చెమ్మగిల్లిన కళ్ళను ఒత్తుకుంటూ.

"ఏం చేయనురా. రోజురోజుకీ కృశించిపోతున్న అమ్మని చూస్తూంటే నా కాళ్ళూ చేతులూ ఆడడం లేదురా" అన్నాడు రామచంద్ర బేలగా చూస్తూ.

"అత్తయ్యగారికి ఏంకాదు మావయ్యగారూ. ఆపరేషనయిపోతే అంతా నార్మల్ అయిపోతుంది నాకా నమ్మకం ఉంది" అంది సుగుణ.

"అంత డబ్బు ఇప్పుడు ఎక్కడనుండి తెస్తారమ్మా. రవి నిన్నగాక మొన్న ఉద్యోగంలో జాయిన్ అయ్యాడు. మీ మామయ్యగారి రిటైర్మెంట్ బెనిఫిట్స్‌లో చాలాభాగం తాతగారి జబ్బుకోసం ఖర్చయింది. మిగతాది ఇదిగో ఈ ఏడాదిగా నేను ఇలా హాస్పటల్‌లో జాయిన్ అయినప్పుడల్లా వేలకు వేలు ఖర్చయిపోతూనే ఉన్నాయి. ఇప్పుడు ఆపరేషన్‌కు లక్షలు కావాలంటున్నారు. ఎక్కడినుండి తెద్దాం?" అంది జానకి దీనంగా."

"మీ అబ్బాయి ఆఫీసులో ఏవో లోన్లు పెట్టి డబ్బు తెస్తానంటున్నారు. ఆ పైన నా నగలున్నాయి. అమ్మేద్దాం. అవీ చాలకపోతే చిన్నమావయ్యగార్ని అడుగుదాం. ప్రాణం కంటే ఏదీ ఎక్కువకాదు కదా" అంది సుగుణ.

"అవునమ్మా అలా చేద్దాం. నీకంటే మాకు ఏదీ ఎక్కువ కాదు" అన్నాడు రవి.

"ఒద్దురా. ఛస్తానో బ్రతుకుతానో తెలియని నాకోసం ఇంత డబ్బు వృధా చేయకండి" అంది జానకి ఆయాసపడుతూనే.

"వద్దు జానకీ నా ముందెప్పుడూ అలాంటి మాటలు మాట్లాడకు. రేపే బాచీకి ఫోన్ చేస్తాను. మనమింత కష్టంలో ఉంటే చూస్తూ ఊరుకోడు వాడు" అన్నాడు రామచంద్ర.

"బాచీని డబ్బడుగుతారా? వద్దు, కమల తీరు చూశాక వాళ్ళని అడగడం నాకిష్టంలేదు" అంది జానకి కళ్ళు తుడుచుకుంటూ.

ఆ పరిస్థితుల్లో కూడా తల్లి తన ఆత్మాభిమానాన్ని వదులుకోకపోవడం గమనించిన రవి, "పోన్లే నాన్నా అమ్మకిష్టం లేని పని మనం ఎందుకు చేయాలి. మనమే ఏవో తంటాలు పడదాం" అన్నాడు.

కొడుకు మాటలకు అవునని గానీ కాదని గానీ అనకుండా మౌనంగా అక్కడినుండి లేచి వెళ్ళిపోయాడు రామచంద్ర.

దాదాపు నలభై ఏళ్ళు ఉద్యోగం చేసి సంపాదించినా ఈరోజు అవసరానికి మరొకరి ముందు చేయిచాచాల్సిన పరిస్థితి రావడం అతడికి చాలా బాధగా ఉంది.

కానీ ఎన్నో కష్టాలు పడి పెంచిన తండ్రి కేన్సర్‌తో బాధపడుతూంటే చూస్తూ ఉండలేకపోయాడు. సర్వశక్తులూ ఒడ్డి తండ్రిని బ్రతికించుకోవాలనే చూశాడు. కానీ సాధ్యం కాలేదు. రామచంద్రానికి మిగిలిన తృప్తి ఏమిటంటే తండ్రి చివరిరోజులు ప్రశాంతంగా గడిపి నిశ్చింతగా తన ఒడిలోనే కన్నుమూశాడని.

నిజానికి తండ్రి సుస్తీ కోసం సగం ఖర్చు తమ్ముడిని భరించమని అడిగి ఉంటే భాస్కర్ కాదనేవాడు కాదు. అప్పుడు తన దగ్గర ఉంది కదా అని తమ్ముడిని అడగలేదు రామచంద్ర. అక్కడికీ భాస్కర్ ఎంతో కొంత అప్పుడప్పుడూ తండ్రికోసం పంపాడేగానీ అన్నయ్యకు ఎంత ఖర్చవుతుంది? అంత డబ్బు ఎలా సర్దుబాటు చేస్తున్నాడు అని అతడు కూడా ఆలోచించలేదు.

అన్నదమ్ముల మధ్య ఎలాంటి బేధాభిప్రాయాలు లేకపోయినా రామచంద్ర మనసు విప్పి చెప్పకపోవడం వలన ఈరోజు లేని ఇబ్బంది కొని తెచ్చుకున్నట్లయింది అతడికి. బాగా ఆలోచించిన మీదట తమ్ముడికి విషయం చెప్పి డబ్బు సర్దుబాటు చేయమని అడుగుదామనే నిర్ణయానికి వచ్చాడు రామచంద్ర.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments